

[Viggo Starcke.]

banerne, post- og telegrafvæsenet o. s. v., som var indbefattet i disse tal. Men det er netop det, jeg har taget hensyn til ved ikke at medregne de 20 pct.s stigning, som svarer til den 20 pct.s befolkningstilvækst, der har fundet sted. Når bl. a. politiets og postvæsenets personale er udvidet så stærkt, skyldes det dels en lang række love, som påbyder både de offentlige myndigheder og menneskene indbyrdes at skrive breve til hinanden, som så postvæsenet må ekspedere, dels at lovene er så mangfoldige, at lovovertrædelserne også bliver mangfoldige; derfor kræves der endnu mere politi.

De dårlige erfaringer, som de forløbne år under planøkonomien og statssocialismen har givet dette folk, virker ikke opmuntrende, særlig nu da regeringen synes at sigte på en gentagelse gennem flere skatter, flere restriktioner, flere statsindgreb i, hvad folk må og særlig ikke må. Situationen er alvorlig, det skal indrømmes, men vi har forudsagt, at den ville blive alvorlig, hvis man fortsatte som hidtil, og vi kan i dag forudsige, at den vil blive endnu alvorligere efter en ny omgang knyttet statssocialisme. Men selv om situationen er alvorlig i dag, er den dog ikke så alvorlig, at det er strengt nødvendigt at gøre det modsatte af det rigtige. I stedet for at øge liberalismen, i stedet for at løse de bundne kræfter, i stedet for at fremme frigørelsen vil regeringen nu af gammel vane slå ind på en forstærkning af den politik, der har ført til det nuværende lidet opmuntrende, men særdeles anskuelige resultat.

Man vil sørge for et stort overskud på statsbudgettet, på 300—400 mill. kr. for at indvirke på forbruget, man vil sørge for mindre import, for øget eksport, man vil øge effektiviteten af den såkaldte nødvendige importregulering. Efter at man gennem skatter og kroneødelæggelser, hvorigen gennem kronen på 20 år har mistet de $\frac{2}{3}$ af sin værdi, har skræmt folk fra at spare, vil staten, som minsandten ikke kan mistænkes for at være et sparsommeligt væsen, påtage sig at sørge for opsparing gennem overskud på statsbudgettet. Hvad nu, hvis befolkningen sagde: Det er rigtigt, at der skal spares, for regeringens politik har gjort det nødvendigt at spare, men lad staten, som giver sig ud for at kunne gøre tingene bedre end vi andre, selv gå i spidsen for at spare, og lad os så først se resultaterne deraf! Jeg vil derfor gerne prise den højtærede finansminister for hans sparecirkulære, men cirkulærer er ikke kontante besparelser, det vil være bedre at søge nye veje. I „Sunday Times“ stod der for nogle

måneders siden et interessant forslag, som blev fremsat af den engelske finansminister, der udskriver sædvanligvis 40 pct. af befolkningens indtægter i skat. Forslaget gik ud på, at han skulle indrette udgifterne efter indtægterne i stedet for som hidtil at gøre det omvendte. I stedet for først at spørge de forskellige ministerier, hvor store de mente deres udgifter ville blive, burde finansministeren nu meddele sine kolleger, hvilke beløb de kunne regne med at disponere over, for sådan må almindelige mennesker gøre. Staten bør sætte tæring efter næring i stedet for gennem skatter og indgreb at skade folk i deres næring, så de dør af tæring. Det er godt at spare, og det er godt med et spareudvalg, og det er udmærket, at den højtærede finansminister interesserer sig selv for små beløb, som han siger. Store beløb består af små beløb, og enhver million består af bare tokroner, men det kan ikke skjules, at det er de store beløb, som vi tillægger den store betydning. Rationaliseringen og forenklingen af statsadministrationen gennem forvaltningsnævnet og dets sekretariat er også meget velkommen, men man bør her ikke glemme at lytte også til de underordnede funktionærers erfaringer og forslag, for i mange tilfælde er de i stand til at anvise veje, som de overordnede overser eller ikke tør se. Fra vor side vil vi gerne anvise det bedste middel til en forenkling af administrationen, der findes. Det er en forenkling af de opgaver, som staten skal påtage sig. Dør og kun dør ligger problemets kerne og dets løsning. Dette, at regeringen og den højtærede finansminister vil begrænse den indenlandske købeevne, hvilket er en pæner måde at sige på, at man vil udskrive højere skatter, er en bagvendt problemstilling fra regeringens side.

Man kan vist ganske roligt overlade til folk selv at finde ud af deres købeevne. Er der for stor en købeevne, skyldes det ikke den jævne befolkning, men ligger i, at der er mange, der i dette land har en indtægt uden at præstere valuta derfor gennem produktion. Vi har i dag ikke længere råd til den luksus, at enkelte personer har store indtægter og stor købeevne gennem opretholdelsen af jordmonopolet, gennem udnyttelse af toldmonopolet, gennem udbygning af restriktionsmonopolerne, gennem forrentning af den falske kapital, der ligger i den offentlige gæld, som der ikke er realiteter bagved, og gennem den uproduktive del af den offentlige administration. Det er her, problemet ligger, og det er her, det skal angribes.

Man har fra regeringens side planer om